

நநேற்று பக் குவமாய் எடுத து நாளகைக் கும் தவேை எனச் சரே த்து வதைத் த எத்தனையோ பொருட்கள் இன்று பயனற்றுப் போயின. இன்றும் நாம் நாளகைக் கு எனச் சரேக் கும் பொருட்கள் என்னவாகுமோ என்ற ஒரு ஏக்கம் முன்பு சரே த்து பயனற்று இருப்பதைப் பாரக் கும் போது ஏற்படுகின்றது.

வீட்டின் மூலமேடாக் கு எல்லாம் புத்தகங்கள், பத்திரிகைத் துண்டுகள் அதில் எத்தனையோ எத்தனையோ ஆரோக்கியமான கட்டுரைகள் படங்கள். இவை அனதை தையும் நாளயை சந்ததிக் கு ஒப்படைத்து விட்டுப் போகலாம் என்றால்... அவர்கள் அதனை வாசித்துப் புரிந்துகொள்ளும் நிலையிலும் இல்லலை. அவரவர்களுக்குத்தான் அவரவர்கள் சரேக் கும் பொருட்களின் பெறுமதி தெரியும். இப்போ நாம் சரே த்தவற்றில் பல Google க்குள் சின்று தவேயானவற்றை எடுக்க முடிகிறது. கட்டுக்கடடாக இருக்கும் காகிதங்கள்குக் குள் புரட்டிப் புரட்டி தடுவதை விட, இது இலகுவானதுதான். இருந்தாலும் நாம் சரே த்து எல்லாம் அங்கு இருக்கும் என்பதற்கு இல்லலை. நாம் சரே த்தவை ஒரு புறமிருக்க நாம் அன்றாடம் பாவித்த பொருட்களும் பாவனை இழந்து நிற்கின்றன.

காலத்தால் கரணைத் தவை ஒன்றல்ல பல நூறு. அதில் சிலவற்றை தொடரும் பகுதி இது.

நாம் பூலம்பெயர்ந்து 1979 களில் இங்கு வந்த காலத்தில், எங்கள் மனங்கள்குக் கு தமிழ்மணம் ஊட்டியவை தமிழ்த் திரைப்படப் பாடல்களே. தாயகத்தில் இருந்து ஒருவருக்கு வரும் பாடலை உடனடியாக பிரதி எடுத்து அதனை இரசித்து மகிழ்வோம்.

சித்திரசைச் செவ்வானம் சிவக்கக் கண்டனே மூத்தான மூத்தம்மா... என்று ஜயெச்சதிரன் பாடும் போதும், நிலவூ ஒரு பெண்ணாகி நீ ந்துகின்ற அழகோ... என்று சௌந்தராஜன் பாடும் போதும், இங்கு நடு இரவிலும் நாம் அன்று வீட்டில் பொங்கும் பம்புனல் நிகழ்ச்சியில் இப்பாடலை ரேடியோவில் கேட்டபி பாடசாலகைக் குச் சிலைல புத்தகங்கள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் நினைவு வரும். மாலையில் ரவி சயிக்கிளில் நண்பர்களுடன் தனீ ரக்கடை வாசலில் கேட்கும் பாடல்கள் நினைவு வரும். நாம் இங்கு தாய் தந்தையர், மனைவி, பிள்ளைகள், நண்பர்கள், எனப் பலரையும் பிரந்து வந்தவர்கள், அவர்களுடன் கட்ட வாழும் உணர்வை அந்தப் பாடல் ஓரளவு தரும்.

அன்புள்ள மான் விழயே ஆசையில் ஓர் கடிதம்...
மற்றும் நீ எங்கே என நினைவுகள் அங்கே...
மயக்கமா தயக்கமா மனதிலே குழப்பமா வாழ்க்கையில் வருத்தமா. வாழ்க்கை என்றால் ஆயிரம் இருக்கம் வாசல் தோறும் வதேனை இருக்கும் வந்ததுன்பம் எதுவென்றாலும் வாடி நின்று விலகுவதில்லை. உன்னிலும் கீழே இருப்பவர்கோடி நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி நாடும்... என்ற பாடல்கள் எத்தனை பேரை இங்கு விரகத்தியின் விளிம்பில் இருந்து மீட்டு எடுத்தது.

அந்த நேரத்தில் இங்கு வானொலிகள் இல்லை. தொலைக்காட்சிகள் தமிழில் இல்லை. கணினிகள் இல்லை. நமக்கு என்று இருந்தவை அந்த ரேடியோ கசட்டுக்கள் மட்டுமே. பின்பு சிறிது காலத்தில் யாவரும் வாகனங்கள் எடுத்த நேரம் எம்மை பயணத்திற்கும் தரையாமல் இன்பமாக அழைத்துச் சென்றவையும் இந்தப் பாடல்கள் தான்.

அந்தப் பாடல்கள் எப்பவும் கடைக்கலாம் என்று, காசு காசுச் செலவூசியது நேரம் காலம் பாராமல் கசட்களில் பதித்து வைத்தோம். இப்போ வீடுகளில் பார்த்தால் மலையைக் குமலையாவன இன்றி முடங்கிக் கிடக்கிறது. பலர் மஞ்சள் பக்கில் கட்பி எறிந்தும் விட்டார்கள்.

இப்போ அவை தவே இல்லை. அவற்றைப் போட்டுக் கடைக்கறக்கோடும் இல்லை. அத்துடன் இப்போ அத் தவேயும் இல்லை. கணினியிலும் USB யிலும் ஒரு நிறுபாடல்கள் விரும்பியபடி விரும்பிய நேரம் கடைக்கலாம்.

அதனால் எமக்கு நாளகைக் கும் தவே எனச் சேர்த்தும் அன்று எமக்கு கரம்கொடுத்ததுமான இந்தக் கசட்டுக்கள் காலத்தால் கரந்தது விட்டன. இதுபோன்றதான் வீடியோ கசட்டுக்களும்.

மீண்டும் அடுத்த இதழில் இன்னம் ஒரு காலத்தால் கரந்த பொருள்தான் வருகின்றன. என்று 2013 ஆண்டு எழுதி இருந்தன. இப்போது USB கரந்தது BLUETOOTH இல் தொலைபேசியில் இருந்தே பாடல் கடைக்கலாம். அது சரி வீட்டுத் தொலைபேசி அபித்தால் ஓடிப்போய் எடுத்து, விழுந்த எத்தனை அம்மா அப்பாமரன எனக்குத் தெரியும். இப்ப வீட்டுத் தொலைபேசி அபித்தால் எடுக்க ஆட்கள் இல்லை. அது அபித்தபடியே இருந்து அழகு கழந்த தானாக ஓய்வது போல் ஓய்ந்து விடும். மடியிலும் நெஞ்சிலும் படுத்து உறங்கும் கதை தொலைபேசி மட்டுமே எப்போதும் விழித்திருக்கும்.

தெரு ஓரங்களில் அமைக்கப் பட்டிருந்த தொலைபேசி பித்தாக்கள் ஒன்றையும் காணோம். அவற்றில் சில லண்டன் தொலைபேசி பித்தாக்களைப் போன்று யேர்மனியில் இருந்தவை பல இன்று வீடுகளின் பிந்தோட்டத்தில் பழைய நினைவுப் பொருளாக ஒருவகை அலங்கரிப்பு பொருளாக நிறுத்தப் பட்டதுள்ளது. லண்டனில் அவை சிறு நூல் நிலையம் ஆகவும் செயல்படுகின்றது.

எது எதற்கு என்று தெரியாமல் எறியவும் முடியாமல் பல மின்வயர்கள் அலுமாரி இலாசிகளில் முடங்கிக் கிடக்கின்றன. அதனை பாவிப்பதற்கு உரிய பொருள்கள் இப்போது உற்பத்தி ஆவதில்லை. இருந்தும் அதனை எறிய மனமில்லை.

அலுமாரி முழுக்க புத்தகங்கள். யாருக்கும் பயன்படும் கொடுக்கலாம் என்றால், மூதலில் நாம் அதனைப் பித்தோமோ என்று ஒரு களைவி எம்முன்னே வந்து நிற்கிறதே!

நாமும் பிப்பிதில்லை பிறருக்கும் கொடுப்பதாக இல்லை. அதுதான் சொல்வார்களே 'வகைக்கோல் பட்டை நாய் போல் வளன்று. ஆனால் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கின்றோம்.

ஆனால் நாம் இல்லை என்றால் மூதல் குப்பைத் தொட்டிக்கு போகும் பொருள் இந்த புத்தகங்கள் தான். ஆனால் அந்த குப்பைத் தொட்டியிலும் காசும் போல்

அறிவுப்பசிக்கு கிளறி எடுக்க சிலர் இருப்பார்கள் என்ற நம்பாசையும் ஒன்று உண்டு! அதனையும் தவிர்க்க முடியாது.

ஒரு முறையாழப்பாணம் சின்றபபோது நல்ல புத்தகங்கள் என்று இங்கு இருந்து காவிக் கொண்டு சின்ற ஒரு நபில் நிலையத்தில் கொடுத்தால் 4 வருடங்கள் சின்றபின் மீண்டும் அங்கு சின்ற பார்த்தபபோது, அவை வதைத்த இடத்திலேயே தபிசிபிந்து கிடந்தது. கட்டபபோது வாசிப்போர் தொகை குறைந்து விட்டது. புத்தகத்தையார்பபிக்கிறார்கள். எதுக்கெடுத்தாலும் கபுகுள்தான். காணமல் பபோகும் பட்டியலில் விரைவில் இடம்பிபிக்கப் பபோவதும் இந்த புத்தகங்களே.

நமக்குபின் நமக்குப்பின் என்று சரேத்தவதை சரேர்ப்பவதை நமக்குப்பின் பின்னுகத்தான் பபோகும். சந்தகேமே இல்லலை. எனவே வாழும் பபோது அதனை சரியான இடத்தில் ஒப்படைத்துவிடுங்கள்.(முடிந்தால்)

காணமல் பபோனவற்றுள் எமது கை எழுத்தும், கடிதமும் அடங்கும். கடசையாக நீங்கள் எப்பபோது கையால் எழுதினீர்கள். பாங்காட்டகை கொடுத்து பற்றோல் அபிதவிட்டு சில இடங்களில் கையொப்பம் இட்டு இருப்பீர்கள் அல்லது. கடையில் எத்தனை பால் முட்டை சீனி என்று ஏதும் கிறுக்கி இருப்பீர்கள். அவ்வளவுதான். காணமல் பபோனது எமது கையெழுத்து மட்டுமல்ல தலை எழுத்தும் தான்.

முன்பு ஒரு இடத்திற்கு வாகனத்தில் பபோவது என்றால் பபோவதற்கு முன் வரபைடம் பார்த்து குறிப்படுத்துபுறப்படுவோம்.

பரெந்தரெுவால் இறங்கியது முதல் வரும் பற்றெஸ்டசேன்தாண்டி, வரும் முதல் சந்தியில் இடது புறம் திரும்பவும். பின்பு ஒரு பரெயா கார் கொம்பனி வரும். அதன்பக்கத்தில் வரும் சிறு தரெவுகுள் இறக்கி ஓட ஒரு காரை சிலை இருக்கும். அதற்கு நரேபுறத்தே இருக்கும் வீதியால் வந்தால் பத்தாவது வீடு நமது என்று நண்பன் சொல்வான், அதன்படியே அந்த வீடு சலைவோம். இப்பபோத நவிகஷனே வந்து எத்தனை தடவை பபோனாலும் அப்பன் வீடும் தரெயாது! நண்பன் வீடு தரெயாது. அவதானிப்புகதி அறவே பபோச்சு. அவதானசகதி பரெுக அதற்கான வகுப்புகளுக்கு முற்பணம் கட்டி அலைகிறோம். தரெுகளின் வரபைடப்புத்தகம் முன்பு இருந்ததாக ஒரு ஞாபகம்.

எதனையும் சரேக்காதே! எதுவமே தேவை இல்லலை என்று ஆச்சு. முன்பு எல்லாம் காசோடு அலைந்த நாம் இப்பபோ காசகை கண்டு பல நாளாச்சு என்ற காலத்தலை நோக்கி நகருகிறோம். எல்லாம் வங்கியால் கமைறப்படுகிறது. இனி காசு மலை மறந்து புதியவபிவம் எடுக்கும் காலம் நரெுங்கிவட்டது. அதாவது உரவமில்லாத பணம் (E.COIN) கிட்டத்தட்ட கண்ணுகுத்தரெயாமல் ஆட்சி பரெயும் கடவுளபைப்போல. காணமல் பபோகும் பட்டியலில் காசும் அடங்கும். எனவே நிகழ்காலம் மட்டுமே உங்கள்குக்கு சொந்தமானது. நீங்கள் காணமல் பபோவதற்கு முன் இருப்பதை அழகாக அனுபவியுங்கள். நாளை நாளை என இன்றைய பபொன்னான வாழ்வகைக் கோட்டலைவிட்டு விடாதீர்கள். காணமல் பபொனவர்களில் ஒரு நாள நாமும் அடங்குவோம். முடிந்தவரை வாழ்வில் ஒரு முத்திரை பதியுங்கள் பின் நித்திரை கொள்ளலாம்.

- 00000

□□□□□□□□ □□□□□□□□

Written by மாதவி

Monday, 31 December 2018 06:25 - Last Updated Wednesday, 02 January 2019 22:31

வறெற்றிமணி, நவம்பர் 2018